

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT 14

Metsästäjätär

POHJOISET
SAAGAT

SAGA
EGMONT

Metsästäjätär

Ellinor Rafaelsen

Metsästäjätär

Huippuvuorten yöt 14

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Salla Korpela

Saga Egmont

Metsästäjätär – Huippuvuorten yöt 14

Suomentanut: Saga Egmont

Editoinut: Salla Korpela

Alkuteos: *Fangstkvinne*

Alkuteoksen kieli: kirjanorja

Copyright © 2026, 2026 Ellinor Rafaelsen ja Saga Egmont

Kaikki oikeudet pidätetään.

ISBN: 9788727283586

1. POD-painos

Tätä teosta tai sen osia ei saa kopioida tai jakaa ilman oikeudenomistajan lupaa. Teoksen käyttö tekoälyn kouluttamiseen tai tekstin- ja tiedonlouhintaan on kielletty ilman oikeudenomistajan lupaa.

www.sagaegmont.com/finland

Saga Egmont kuuluu Egmont-konserniin, jonka omistaa Egmont-säätiö. Säätiö tukee haavoittuvassa asemassa olevia lapsia ja nuoria.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGVIK	nuori nainen Tromssasta
FREDRIK HANKE	ansapyyttäjä
OTTAR LYNGVIK	Toran isä
OLEANNA LYNGVIK	Toran äitipuoli
BENEDIKTE LIND	Toran ystävä
MATTIAS LIND	naimisissa Benedikten kanssa

EDELLINEN KIRJA PÄÄTTYI NÄIN:

– Rakas Jumala, anna hänen olla jollakin sivuasemalla, Tora ruokoili ääneen. – Älä anna hänen olla tuolla...

Tora eteni tasamaan poikki mutta tunsi voimiensa hiipuvan sekä rasituksesta että pelosta. Hänen sisällään jylläsi kaaos.

Miksi, Tora ajatteli, miksi kaikkien piti kuolla? Miksi niiden miesten, joihin hän oli tavalla tai toisella kiintynyt, piti maksaa siitä hengellään? Anton, Oskar ja Johan... Ja nyt... Fredrik...

Ei! hänen sisäinen äänensä huusi. Ei Fredrik. Ei hän... Hyvä Jumala, älä anna hänen olla tuolla...

– Fredrik! Fredrik...! Tora huusi ääni käheänä ja irrotti suksensa. Liekit löivät niin kuumina, että kun hän lähestyi majaa, hänen oli käännättävä pois päin. Hänellä ei ollut mitään mahdollisuutta päästä sisälle katsomaan, oliko maja tyhjä. Siitä nousi liekkejä ja mustaa savua.

Majan takaosa! Tora ajatteli. Fredrikin punkka on takaseinää vasten. Jos hän nukkuu... liekit eivät ehkä ole yltäneet sinne asti...

Tora ei ajatellut enempää vaan ryntäsi majan taakse ja nappasi matkan varrella hakkuupölkyltä kirveen. Fredrik sai olla niin raivoissaan kuin halusi, Tora ajatteli hakatessaan pienen makuuhuoneen seinää. Tora oli särkenyt kirveellä Kipsvikan majan oven, kun hänellä ei ollut ollut muuta keinoa päästä ulos, ja nyt hänen oli taas käytettävä samaa keinoa – ei pelastaakseen itsensä, vaan miehen, jota rakasti. Jos mies oli siellä...

Seinän särkemisessä ei mennyt kauan. Jo ennen kuin aukosta näki sisään, Tora tunsu savun pistelevän nenässään. Silmiä kirveli. Siitä huolimatta hän näki Fredrikin elottoman hahmon punkassa heti, kun oli saanut vähän suurennettua aukkoa. Hänen silmänsä täyttyivät kyynelistä.

Tuntui kuin Tora olisi yhtäkkiä saanut yliluonnolliset voimat, eikä hän tiennyt, mistä ne tulivat. Hän sai hakattua aukkoa leveämmäksi ja kurkotti siitä läpi. Hän kykeni tarttumaan Fredrikiä olkapäistä ja vetämään hänet sängystä ja aukosta ulos kylmälle lumelle. Hän katsoi miestä hengästyneenä. Lumella makaava Fredrik näytti niin rauhalliselta. Kuin olisi syvässä unessa...

– Fredrik... Tora vajosi polvilleen lumeen ja kävi itkien Fredrikin päälle. Hän käänsi miehen ympäri ja löi tätä lujasti selkään. – Fredrik, herää! Herää, Fredrik! Et saa kuolla...

Eloton hahmo ei reagoinut. Mies makasi velttona ja liikkumattomana Toran jalkojen juuressa. Tora itki niin että tärisi.

– Fredrik..., hän nyhkytti. – Fredrik... Älä kuole!

Toran huudot kaikuivat ankarassa, kuolemanhiljaisessa yössä. Punertava auringonnousu muuttui kauneuden irvikuvaksi, joka jäisi ikuisesti hänen verkkokalvolleen. Epätoivonsa syvyyksistä Tora huusi:

– Älä kuole!

1

Fredrikin maja oli tullessa. Tora oli onnistunut saamaan miehen ulos, ennen kuin liekit levisivät siihen majan osaan, jossa makuuhuone sijaitsi. Mutta oliko mies elossa? Oliko Tora tullut liian myöhään?

Voimakkaat äkinäiset tuulenpuuskat tuiversivat kylmästi Toran niskassa hänen kumartuessaan elottoman hahmon ylle kovalla jäisellä maalla. Maja ei ollut pelastettavissa. Se joutuisi liekkien nielemäksi. Mutta Fredrik... Fredrikin ei pitänyt joutua tulipalon uhriksi. Fredrik ei saanut kuolla!

Tora ei ollut koskaan aiemmin tajunnut, miten paljon maassa makaava ansapyytjä hänelle merkitsi. Hän oli pitänyt miestä yli-mielisenä ja sietämättömänä – tai... hän oli *sanonut* itselleen, että piti miestä vastenmielisenä eikä halunnut olla missään tekemisissä tämän kanssa. Mutta se oli ollut itsepetosta. Varsinainen elämänvalhe.

Nyt hän ymmärsi rakastavansa Fredrik Hankea, vaikka oli ehkä jo liian myöhäistä...

– Ei, Fredrik, älä kuole! Älä lähde luotani! Tora huusi.

Tora veti miehen hartioita taaksepäin avatakseen tämän keuhkot, hieroi selkää ja paineli sitä voimakkaasti. Sitten hän veti miehen hartioita taas taaksepäin ja toisti hoidon muutaman kerran, kunnes huomasi suunnattomaksi helpotukseksi, että miehen keho vavahti. Sitten Fredrik alkoi yskiä ja kakoa.

– Fredrik, Fredrik... hengitä, yski, avaa silmäsi... katso minua! Tora ei itsekään tiennyt, mitä höpisi. Hän käänsi Fredrikin selälleen niin, että näki miehen kasvot, ja aneli, että tämä jäisi henkiin. – Sano jotain, Fredrik, näytä, että olet elossa.

Fredrik jatkoi yskimistä ja kakomista. Sitten mies nousi puoliksi istumaan. Hän otti tukea toisella kädellä, kääntyi poispäin Torasta ja oksensi. Sitten hän vajosi takaisin lumelle ja sulki silmänsä.

– Ei... Älä kuole... pidä kiinni elämästä, Fredrik! Tora tarttui Fredrikiä kainaloista ja veti hänet lumessa turvallisen matkan päähän palavasta majasta.

– En ole kuolemassa. Fredrik yskäisi jälleen ja nousi sitten istumaan. Mies katsoi muutaman kerran hämmentyneenä vuoroin Toraa ja vuoroin palavaa majaa. Sitten hän nousi yllättävän vauhdikkaasti jaloilleen, jäi hetkeksi seisomaan ja horjui hiukan.

Tora kiirehti tueksi.

– Pysy tässä. Fredrik sysäsi Toran varovasti sivuun ja lähti sen jälkeen horjuvin askelin kulkemaan majalle päin.

– Fredrik, minne olet menossa? Tora juoksi hänen peräänsä.

– Minun on pelastettava...

– Sisään ei pääse, koko sisäänkäynti on liekeissä.

– Tuossa on aukko... Tora ei kuullut enempää, kun mies työnsi koko ylävartalonsa aukosta, josta hän oli juuri vetänyt tämän ulos.

– Fredrik. Älä...

Seuraavassa hetkessä koko mies oli kadonnut aukosta tupruavaan savuun.

– Fredrik!

Piru vieköön! Tora ajatteli. Hän oli virvoittanut miehen henkiin, ja sitten tämä syöksyi taas suoraan kuolemaan. *Halusiko* Fredrik kuolla? Oliko hän itse sytyttänyt majan tuleen tappaakseen itsensä? Mitä oli tapahtunut?

– Fredrik, tule ulos!

Fredrik tuli, mustana ja nokisena, yskien ja kakoen; vuotavin, verestävin silmin – mukanaan sylillinen vaatteita. Hylkeennahkainen anorakki, jalkineet, karvalakki ja lapaset. Hänellä oli yllään villapaita. Nahkahousut myös. Fredrik oli varmaan nukkunut niissä, Tora tajusi.

Fredrik ryntäsi hänen ohitseen vaatteet sylissään, yskien ja kakoen, ja hänen kasvonsa olivat nokikerroksen alla harmaan kalpeat ja aavemaiset. Tora juoksi miehen perään.

Fredrik pysähtyi noin viidenkymmenen metrin päähän majasta. Hän pudotti vaatteet lumeen ja seisoi katsomassa liekehtivää majaa. Hänen kasvonsa olivat kovat ja kireät.

– Fredrik... Tora tuskin uskalsi puhua.

Sitten Fredrik kääntyi kohti Toraa. He katsoivat toisiaan silmiin. He seisoivat sillä tavoin pitkään ja syöksyivät sitten sylikäin. He tarrautuivat toisiinsa kuin kaksi hukkuva. Kumpikaan ei sanonut mitään. Tora ei pystynyt puhumaan itkultaan. Lopulta hän nosti päänsä miehen rinnalta nähdäkseen Fredrikin kasvot. Hän huomasi, että mieskin itki.

– Minun majani, minun kotini. Elämäntyöni... Fredrik irrotti otteensa Torasta ja pyyhki kyynleet poskiltaan äkinäisellä liikkeellä kuin häpeäisi itkeä avoimesti. – Piru vie! Helvetti! Fredrik

KUN RAKKAUS SYTTYY KESKELLE PIMEYTTÄ

Tora onnistuu pelastamaan Fredrikin palavasta mökistä, ja yhteinen koettelemus murtaa viimeisetkin esteet heidän väliltään. Parin on kuitenkin hankkiuduttava nopeasti suojaan kylmältä. He suuntaavat Kipsvikaan, lumeen hautautuneelle metsästysmajalle. Kun Tora ja Fredrik alkavat kunnostaa mökkiä, ilmassa kuplii viimein onnea.

Ellinor Rafaelsen on norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevasta historiallisesta Huippuvuorten yöt -sarjasta. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoiset saagat -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.